

Ledelse og i dens Arbejde, indrettede sig efter Forholdene, som de er. Man kan vel skyde Vanskelighederne fra sig, men i det lange Løb kan man ikke komme bort fra den ganske aabenbare Sandhed, at man ikke gennem Lovforanstaltninger, taget som Helhed, kan skabe andre Betingelser for vore forskellige Erhverv end dem, der naturligt er til Stede. Vi fra Venstres Side indbyder da alle Partier til et Samarbejde paa Programtalens Grund.

Staaung: Jeg maa desværre begynde med at udtrykke min Skuffelse over, at denne Forhandling indledes, uden at vi har haft nogen som helst Lejlighed til at faa noget som helst at vide om, hvilke Planer Regeringen har i de store vigtige Samfundsspørgsmaal, som ogsaa Venstres ærede Ordfører for et Øjeblik siden talte om, men uden heller at kunne give nogen nærmere Forklaring om, hvad det er, vi kan vente. Det naturlige havde jo været, at visse Hovedforslag i Dag havde foreligget for Rigsdagen, saaledes at man derigennem havde været kendt med Regeringens Planer. Men hvis man endelig ikke vilde gaa saa vidt, havde det næstnaturligste vel været, at der dog var givet udtømmende Besked om, paa hvilken Maade Venstre og Venstres Regering tænker sig at løse de Opgaver, der foreligger, og som nu ogsaa Venstres Ordfører talte om, og dette er jo ikke blot et Ønske, som vi Socialdemokrater nærer, det er et Ønske, som mange Mennesker nærer, alle de, der den 2. December var naaet til den Overbevisning, at naar blot de gik hen og stemte paa Venstre eller Højre, slap de for en væsentlig Del af deres Skattebyrder. De længes virkelig i høj Grad efter at se, *hvor* meget Skatten skal formindskes i de kommende Maaneder. Der er mange, der venter paa Regeringens Program, men vi kommer jo altsaa til — forstaar jeg — at vente endnu nogen Tid trods de stærke Ord, som har lydt, om, i hvilken Grad den nuværende Regering vil vise sig at være anderledes kraftfuld og initiativrig end den foregaaende Samling Umuligheder.

Jeg har set, at Venstrepresen har bebudet en langvarig og ørkesløs Finanslovdebat. Jeg tror, denne Bebudelse er enten overilet eller maaske blot Udtryk for et fromt Ønske i Venstrepresen. Med min eller mit Partis Medvirkning tror jeg ikke, man skal have dette Paaskud: en lang og ørkesløs Finanslovbedat, til at holde Planerne og Forslagene borte fra Rigsdagen. Jeg skal forsøge i rimelig Korthed at frem-

sætte mine Bemærkninger og skal i alt Fald ikke bruge ret mange af de Dage, Venstrepresen har stillet til Raadighed for denne Finanslovdebat.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, der talte nu som Venstres Ordfører, begyndte overmaade fredeligt at tale om nu ikke at gaa i Rette med hinanden, om nu ikke at undersøge og drøfte Skyld eller Ansvar eller Ære. Jeg blev helt blød om Hjertet; jeg maa tilstaa, det lød saa smukt. Men neppe havde det ærede Medlem udtalt de smukke Ord, før han gav sig i Lag med at angribe Socialdemokratiet og lægge Ansvaret fra sig selv over paa nogle andre. Ja, i den Form tror jeg let, det ærede Medlem kan faa Medvirken fra Rigsdagens Side. Det ærede Medlem har nu selv vist, hvad han forstaar ved den Loyalitet og Elskværdighed, han paakaldte hos andre — jeg betakker mig for at udvise den i samme Grad overfor det ærede Medlem.

Jeg har jo ikke Aarsag til at opholde mig ved det forelagte Finanslovsforslag. Det er som bekendt et Forslag, som i Oktober blev forelagt af Finansminister Bramsnæs og begrundet af ham, og det er et godt Forslag, som mit Parti allerede har givet Tilslutning, hvilken Tilslutning vi vedstaar; der er intet, som begrundet nogen anden Holdning fra mit Partis Side til dette Finanslovsforslag. Den nye Finansminister har jo imidlertid bebudet Ændringer til det, Ændringer, som vi endnu ikke kender, og som vi derfor ikke kan udtale os om. Der er altsaa ingen Anledning til at udtale os om det Finanslovsforslag, som kun for en Forms Skyld er forelagt, og som man agter at lave om under den videre Behandling.

Der kunde være Grund til at vente — der er vist nogle, der har været saa naive at vente det —, at nu vilde man i Rigsdagen begynde med ligesom at konstatere, hvorledes Stillingen er politisk; men jeg forstod paa den ærede Ordfører for Venstre, at man paa Forhaand netop ønskede at tilkænde-give, at Ministeriet ikke var et Ministerium, der var ude efter et Flertal — den Slags Ting ser man nu bort fra! Jeg skal ogsaa erkende, at slige Formaliteter er ganske uforholdne, jeg er fuldkommen klar over, i hvor ringe Grad Regeringen har Styrke bag sig. Valget den 2. December, som jo er den Begivenhed, der ligger bag denne Del af Rigsdagssamlingen og har foranlediget det Ministerskifte, som fandt Sted for 4 Uger siden, skabte som bekendt et andet Flertal i Folketinget, for saa vidt som man vedblivende kan tale om Flertal — men i hvert Fald, de